

preklicati besed, ki smo jih povedali o naši mladinski književnosti na str. 163 in 164 tega lista, Od same mlečne kaše mladina ne dobi močnih zob, še manj pa od neosoljene in nezabeljene.

J. Wester.

Dr. Josip Gruden, Zgodovina slovenskega naroda. 3. zvezek. Izdala in založila Družba sv. Mohorja v Celovcu. 1913. V. 8°, str. 321—528.

V okvirju prvega in drugega zvezka svoje „Zgodovine slov. naroda“ nam skuša podati dr. Gruden v letošnjem tretjem zvezku popis resničnega življenja Slovencev v srednjem veku: kulturno in gospodarsko zgodovino našega naroda. Virov za njo je v srednjem veku malo, ali vsaj malo zbranih; zato je tudi slika, sestavljena na njih, nepopolna. Tudi v tretjem zvezku povdarja pisatelj preveč cerkveno zgodovino, dasi je bil vpliv cerkve na naše razmere jako velik. Preobširni sta poglavji „Pod akvilejskimi patriarhi“ in „Pod solnograškimi nadškofi“, dasi vsebujeta precej novih podatkov. Dobro in jako pregledno so podane „Razmere kmečkenga stanu“, zlasti razne davščine. Pri popisu mest je Ljubljani odmerjen premajhen prostor, enako tudi plemstvu in življenju po gradovih. Najbrž je prihranil pisatelj to snov za naslednji zvezek. Zanimiva je slika o zgodovinskih dogodkih, kakor se zrcalijo v narodnih pesmih in pripovedkah. Pri šolstvu, znanosti in umetnosti povdarja pisatelj, da je slovenščina izgubila svojo prejšnjo veljavo in bila v rabi od konca 13. stoletja le še pri kmetih, v cerkvi in deloma še pri sodiščih; plemstvo in mesta so bila ponemčena. — V prihodnjem zvezku naj se glede narodnih šeg in vraž izčrpa Valvasor, da se na ta način ogromno in zanimivo gradivo v njegovem delu v besedi in slikah kritično porabi in razširi. Pisatelja se je že opozorilo na potrebo registra; to željo ponavljam tudi letos, da bo obširna in lepa knjiga porabnejša.

Jos. Breznik.

Prešernove poezije. Uredil A. Aškerc. Drugi natisk. V Ljubljani 1913. Založil L. Schwentner M. 8°. LV+220 str. Eleg. vez. 3 K 60 v.

Vnanja oblika lične knjižice je prav prikupna in priznati se mora, da Slatnarjeva tiskarna za drugimi ne zaostaja. Toda s tiskom še ni vse opravljeno. Poskrbeti je tudi treba, da dobi tiskar v delo skrbno in vestno pripravljen rokopis, za tega pa se brigaj izdajatelj. —

V raznih Saturah XXVII. let. Lj. Zvona (308, 625, 683) sem bil sicer nekoliko burno in odurno, toda po pravici in resnici naštel nekaj debelih napak iz prve Schwentnerjeve izdaje Prešernovih poezij iz leta 1902. Očitki teh napak so tedaj v prvi vrsti veljali redaktorju izdaje, pokojnemu Aškercu, ki se je tedaj nekoliko prebahavo šopiril z ugovoritvijo harmonske tekstne oblike Prešernovih poezij in s korenito ureditvijo Prešernovih interpunkcij. Mislim pa, da so bila moja očitjanja tistih napak, oziroma moja popravila Aškerčeve redakcije jasna in razumljiva, pa tudi prepričevalna dovolj, da je moral vsak resnicoljuben in razborit čitatelj tistim očitkom brezpogojno pritrditi. — In prepričan sem, da bi bil tudi Aškerc, ako bi bil sam doživel priliko, da oskrbi novo izdajo svojega Prešerna, iz spoštovanja do resnice vse te napake pošteno in lojalno popravil. Ker pa do tega ni prišlo za Aškerčevih dni, mislim, da je bila potem izdajatelju drugega natiska dolžnost, če je že hotel po redaktorjevi smrti njegovo redakcijo ponatisniti, da bi bil dal iz spoštovanja do resnicoljubnosti pokojnikove vsaj najdebelejše pogreške iztrebiti in popraviti. Za to brezstidnost, da je Aškerčevo prvo izdajo z napakami vred brezvestno dal ponatisniti, zasluži založnik ostro grajo, ker je to skrajna brezobzirnost kupujočim knjigoljubom nasproti, če se jim vedoma ponuja knjiga z napa-